

tere Lovgivning tilstøder, og jeg tror saaledes, at jeg havde Ret til at paafaa, at Lovforslaget i det Hele fuldstændig affastede al Legemsstraf, al forporlig Straf med Undtagelse af den, der i enkelte Tilfælde var forbeholdt for Marinens Bedkommende. — Den ærede Forslagsstiller mente, at min Indvending imod Lovforslagets tilbige Fremkomst væsentlig havde tabt sin Betydning ved en Udtalelse af mig paa et andet Sted, idet jeg havde opfordret Landstinget til at fortsætte Behandlingen af det foreliggende Lovforslag uden Hensyn til den sandsynlige Varighed af Rigsdagen. Det er ganske rigtigt, at jeg har stillet denne Opfordring til det andet Thing, og jeg tror, at der var god Grund for mig dertil, idet det maatte være mig og Regjeringen i det Hele taget af Bigtighed, saavidt muligt, at komme til Kundskab om, hvorledes Landstinget vilde stille sig netop til det Lovforslag, som da forelaa, men jeg synes ikke, at der er samme Grund tilstøde her, naar Indbringelsen af et Lovforslag om en Revision af den militære Straffelov er stillet saa sikkert og bestemt i Udigt, som Iket er fra min Side. — Dernæst ansførte den ærede Forslagsstiller, at Ministeren havde udtalt, at det ikke var ham muligt at gennemføre sine Anskuelser, naar de stode i Modstrid med de militære Autoriteter. Jeg tror, at der her foreligger en fuldstændig Misforstaaelse fra den ærede Forslagsstillers Side, thi dette har jeg ikke udtalt. Da jeg gav en Overfagt over min personlige Stilling til den militære Straffelov, udtalte jeg, at jeg i 1870 som Marineminister, da jeg ikke selv var Søofficer, og da jeg ikke havde ført Skib paa saadanne lange Togter, som der især var tænkt paa, ikke imod de Sagkyndiges Udtalelser dristede mig til at træffe en Afgjørelse, som var afvigende fra deres Anskuelse, men det forekommer mig, at der fra denne Udtalelse og til at sige, at jeg ikke under nogen Omstændighed vilde kunne gaa imod de militære Autoriteters Udtalelser, er et stort Spring. Derfor jeg saar en fuld og fast Overbevisning om, hvad der paa Straffelovgivningens Omraade maa være det Rigtige, skal jeg intet Dieblit tage i Betænkning at følge denne Overbevisning, men hvad jeg bestemt aldrig vil undlade, er at give de rette Bedkommende, de rette Autoriteter al Afgang til at udtale deres Mening og deres Overbevisning, og jeg vil ikke lukke mit Øre for disse Udtalelser, naar de have den behøvrige Kraft og Vægt. — Den ærede Forslagsstiller troede i mine Udtalelser at have set, at jeg lagde en for stor Skyld paa Marinens Skuldre med Hensyn til Affastelsen af Legemsstraffe. Den ærede Forslagsstiller udtalte, at han vel ikke havde haft Afgang til de Aktstykker, som havde bestemt Ministeren til hans Fremgangsmaade, men han henlebede Dømmetsomheden paa, at et tidligere Medlem af dette Thing, som tillige er Søofficer, ikke havde reist nogen Indsigelse imod Affastelsen af Legemsstraffe. Jeg

tilstaa, at Erindringen om, hvad der passerede i Sessjonen 1871—72 ikke staa saa levende for min Erindring, at jeg tør modsigte den ærede Forslagsstiller, og jeg har virkelig ikke haft Tid til i disse Dage, siden Lovforslagets Indbringelse, at gennemlæse de vidtløftige Forhandlinger; men hvad jeg med Bestemthed erindrer, er, at da det kom til Afstemning om Affastelsen af disse Straffe ved Marinen, undlod netop det Medlem, til hvem den ærede Forslagsstiller sigtede, at stemme. Jeg tror ikke, at jeg tager feil i saa Henseende, men saa meget er vist, at Udtalelserne fra Marinen den Gang gif bestemt i den Retning, at det var i høi Grad utilraadeligt at vige bort fra den mindre Anvendelse af Legemsstraffe. — Den ærede Forslagsstiller sluttede sine Bemærkninger med at gjøre en Udtalelse, der i Samlingen 1872 fremkom fra et æret Medlem fra Alsborg (Klein), til sin, og han sagde, at denne Udtalelse kunde tjene til Motto for dette Lovforslag. Han tilspøede, at saadanne haarde og inhumane Straffebestemmelser som disse, ingenlunde tjente til at opretholde Disciplinen, og deri er jeg fuldstændig enig med den ærede Forslagsstiller. Jeg har netop den samme Anskuelse som han, og just fordi jeg har den samme Anskuelse, er det, jeg holder paa, at disse Straffebestemmelser ikke bør findes i den militære Straffelov, men nu at gaa til at affaste dem ved et Lovforslag, som umulig kan blive gjort til Gjenstand for en grundig Overveelse, er en helt anden Sag. Den ærede Forslagsstiller tillagde i det Hele taget ikke mine Indvendinger imod Lovforslaget nogen stor Vægt. Han var enig med mig i, at en partiel Revision af Straffelovgivningen var urigtig i Principet, men han mente, at Krigsministeren mindst af Alle maatte fremkomme med denne Indvending, da han selv tidligere havde frembragt et Lovforslag om en saadan partiel Revision. Jeg skal nu dog tillade mig at mene, at der er en temmelig stor Forskel mellem at foreslaa en Afvigelse fra Herlovens § 90 om Officersskolen, og at foreslaa en Udtagelse af Straffeloven af en hel Del Straffebestemmelser, som man ellers kan være fuldkommen enig om ere uhenfigtigsmæssige, og om hvis Affastelse man nærer det højeste Ønske, uden i Stedet derfor at indsætte Straffebestemmelser, som kunne være anvendelige. Jeg vilde meget beklage, om den Stilling, jeg har set mig nødsaget til at indtage overfor dette Lovforslag, skulde have berøvet mig noget af det ærede Things Belvillie, og navnlig vilde jeg beklage, om det skulde hindre mig i at faae at se et Udtryk af denne Belvillie, paa hvilken jeg maatte sætte Pris, men selv om dette skulde være Tilfældet, kan det dog ikke bringe mig til at gaa bort fra, hvad jeg efter min Overbevisning anser for at være rigtigt. Naar den ærede Forslagsstiller sluttede med at sige, at der efter min Optraeden imod Lovforslaget muligvis kunde være Anledning for ham til at tage under Overveelse, om han ikke